

zima

moma dimić

NANI

To grožđe pamti jedan život već
Ubrzano ono je pre poslednje slasti
Prazna nedra vinograda mu
Pritkama krivim uz голу lozu
Podguruju još nebo
I razgovor se kruniše oblačni
Dok kožicu po kožicu grozda
Ko podočnjake stoletne
Nosili smo u sretanje
Natrag ručkonoši
Našoj
I smrti

ZIMA

Ope zima
Umalo da joj uteknu i sva putovanja
Ekseri nebeskog belila pritežu sve uz put
Čaj vrije na žici
Granje isteže vrat za odbeglim lišćem
Na kolena je pala zima
I zimske ruke u korito
Da pomiluju novorođenče
Toplo još
Što odoleva

BEZ NASLOVA

Sad po mojoj postelji
Proleće ore izjutra
I gura me u list
Med' grane vrele
Gde se iz sekunda u
Sekund
Javlja guk
Gugutke
Nevidljive

BILJOŽDERU

U stomaku ti trava
Samo
S travom ko zastavom
U bitku svakodnevn
Krećeš
I gutalj kapljica čistih
S trave na travku
Nižeš
I tiho ko brodom smrti
Kližeš

Dok u nama
Tuku se ljute zveri
I pauci rastežu sočne mreže
I gle mesa divljeg medveda
S dušom u nosu
Očajnog besa gomile ocnjaka
I zečića u
Otkosu

A kako se sad tebi
Podsmehnuti
A podsmehnuti se valja
Svakom
Na ma
Kad poslednja
Reč je zbilja trave
I njemu
I nama

sečivo

ileana ursu

REČ O...

Ne jednom rekla sam
Poslednji put!
Pregazim misao
grizući odlučnije
s više uverenja
svoju polovinu jabuke.
Svako ima svoju polovinu
Zavisimo samo s kim celinu delimo.

Ne uzalud rekla sam
Poslednji put!
Tako se otvarala čelije značenja
i s više žara
pružala sam ruku prema rečima.
Svakom od nas pripada reč
Treba pronaći onog što njen koren krije.

Ne jednom i ne uzalud sam rekla
Poslednji put!
Susrela sam tako oči prvog puta
nastavljajući čudesnu igru.

sečivo na misli

Zašto je baš meni dato
da upirem licem u lice
neminovne istine
zida.

Zašto baš meni,
blagi svete,
da prepoznajem reči
bez značenja

Zar se nije našao drugi
(ugojeniji Don Kihot)
za borbu s plotovima
između juče i drugih dana

Topim se
– šugava tikvica –
sa sečivom na misli
gledajući svoja posla
kao što trava brine
o sočnosti reči.

... Ponekad je dobro
da neobuhvatni oblik leta
pretvoriš u zrno
Progutaš ga da zameniš
pesmu
da zameniš list
i plod
da se zaštitiš od sreće
i ne veneš.

Ponekad je dobro
da izgovaraš glasno
izlazak
izlazak, izlazak sunca
i da se povučeš u najdublju senku

Čini se da je to dobro
ali ne sreće takvo stanje

kuća

Ruši mi se kuća
ljudi
ruši polako
kao da gradi
ruševine

Ruši mi se kuća
a jedino što mogu
jeste da pamtim
godinu po godinu
ciglu po ciglu
moju kuću

Kuća mi se ruši
a ja se jedino sećam

Nevideli ljudi kako je
kad vam se kuća
ruši.

S rumunskog preveo autor

mrlice

vasa pavković

KONKRETNO, KONKRETNO, IZMEĐU OSTALOG

Konkretno, konkretno,
tražite!

Logoraši iz Osvjencima
naslagani u koštane piramide,
Raspe moluje čeliju izmetom,
kobasica i pivo,
duboka socijal-demokratija...

Konkretno, konkretno,
kažete:

Svukla se debela Bavarka,
dve bele siraste polutke,
uz koje klizeći pužić –
ostavlja sluzni trag.

KRVAVE MRLJICE

Ne postoji poezija,
postoje pesnici samo,
– kaže, potom silazi u kajitu
i dugo listucka Šekspira.
(To si već negde čuo?)
Ali, nameću se krvave mrlje
arhipelaga,
na papirnoj maramici,
bačenoj u mezaninu.

ja čovek

slobodan berberski

I

Bio sam već u grozi

slike u slici razdrobljenje,
znaka u znaku iskomadanog.

Krila iznesoh
neoprljena.

Oči
ne zgasnuše.

Sad opet, opet, opet,
zgužvan sam, o, ja-čovek,
popuznut,
skrajnut pod sene tamne.

II

Velika majka,
plodnju dade u buju zrnja,
slatkosti modroj i zelenoj,
pogačama trava;
u gustini mleka svoga i nesvoga.

Sve je plemenila
dahom svoga sna.

Ptice su joj sletale na ramena.
Gmizi su se vili oko njenih nogu.
Leopard joj j sedeo uz skut.

Zaogrnuti je bila
tamnim krugovima prstenastog,
sva u žutom, bleličastom, mrkom;
u perpunom.

Prostranstva
i ona
bili su isto.

Radali radali, radali;
voleli.

Deci svih majku donosila je braću,
donosila je sestre.

Obvijene žutim,
crnim,
belim,
crvenim kožama.

Kad uminu,
sred doma,
legali su duboko ispod nje,
niko da ih ne ščepa,
ne raznese.

I mrtve
mrtva od čuva
zenicom svojom.

III
Odvojiše
Nebo od Zemlje.

Sve plavlje se zagledah u svoju zvezdu.
Sve teže hodah po besputu tuđem.

Obnoć narastoše
visoki kamenovi.

Uspraviše se dvorovi
nedostupom.

Zapretiše gospodari
sevom svita.

Zlata zasjaše.
Odličja povrh grudne kosti.

Bogovi rogušni
zahodaše Nebom.

IV

Opsednuše me
hiljadama mreža.

U ruku mi utisnuše nož.
U ruku mi utisnuše strelu.

Krv kad srknuše
ne prestaše da je piju.

Zavaljaše se ruse
udolinama.

Skup učiniše klonule na kolju.
Umesto cvetova gledahu se s grana.

Opoje piše
iz pozlaćene glave.

Ruke jedoše,
noge jedoše,
jedra bera.

Utiskivahu zlodane u pregibe kičme,
između malja velikih,
u kosmatost do pojasa.

Vračahu s bedema
nad gomilama mrtvih,
bliži da budu neznanome.

V

Uzjahaše me na konja brzotrka.
Sablju mi dadoše.

Doneše kule
da nadomak utvrda i stenja.

Dadoše mi štap što prašti.
Debelu cev što rije i bljuje.

Krilom presekoše plavet,
ko kondori.

VI

O,
ja-čovek,
kome utuljivahu u glavu
da došao sam iz razdroba ale,
populjvan sam.

VII

Najezdjuju,
strahovima,

Ukotvljuju se
brektajem ispred sebe,
brektajem iza sebe.

Razmeštaju se.

Regiju po regiju
gasnu.

VIII

Sustižu se
zlopretne slutnje
hukova nebesa.

Nadnose se
nad nadu sunca,
nad nadu razvigora,
nad nadu ptice zaostale.

Pregusto.
Ko tmuša.
Ko grad.

(fragment)

ko to

ljubica miletić

BAUK

U odmerenom glasu čuči
Iz otmenih viri izloga

Na talasima peva
Govori sa stubova

Ulazi na glavna vrata
Smeši se iz prvih redova

Iskače iz potaje na nas
I ne uspeva da nas uplaši

ŽIVIN STUB

Telo je naše stakleni stub,
A krv u njemu teška živa.

Skonča li ono, krv spora, crna,
Kao da u njemu nikad nije bila.

Stakleni cik – čuje se samo
Raspe se nekad nemirna sila. . .

Od duše ništa! Od sjaja ništa!
Kao da se ljubav u staklu krila.

O trošni stube, masko odela,
Slutim: živa se visoko popela.

Bez najave došla tačka vrenja
Padaju kuglice ispod kamena. . .

MAČ SA DVE OŠTRICE

Oni govore, sasvim rečito govore
Njihove progutane reči, zategnute
Kao leđa na suncu.

Oni brinu za nas, ali ne govore
O tome. Govore nešto drugo.
Oni ne sanjaju.

Oni nose nevidljive pečate
I nevidljive uzroke. Oni slušaju
I pamte kao hrastovi.

Za njih čuvamo bele strane
Koje će neko ispisati. . .

Oni su naš rodoskrvni mač
Sakriven za leđima.

KO TO

Ko to nevičan ljubavi i tankoj niti
Što nas sa mrtvima veže
Ulazi na velika vrata

U ovaj skromni dom?

Ko se poigrava imenom?
Ko prezire tužbalice i himne?
Ko pali vekovima ubirane letine?

Ko to koracima što na tuđe liče
Prilazi ognjištu
Gde deca slušaju

Stare priče?